

preàmbul del que després recreà a les seves pintures.

Contemplant aquest seguit d'esbossos podem assistir a la cuina de les obres pictòriques que després veieren la llum en gran format i color. Amb aquests quatre traços de llapis sobre paper, Joaquim Vayreda captava l'instant, el moviment, la figura, i després desenvolupava la composició pictòrica al seu estudi, ajudat dels dibuixos que avui contemplem i potser de fotografies captades del natural, que li permetien l'estudi de la perspectiva i dels volums a representar.

Els més fidels admiradors de l'obra de Joaquim Vayreda sabran trobar entre aquestes figures, sovint tan sols insinuades, els precedents directes dels protagonistes dels quadres més coneguts del pintor. Així, repassant un a un els personatges aquí representats, els podran ubicar en el seu lloc dins l'inconfusible univers vayredià, caracteritzat pels prats de la Garrotxa i les escenes bucòliques de muntanya.

Tal com diu Joan Sala Plana a la magistral introducció del catàleg publicat amb motiu de l'exposició: «Tot i que en els dibuixos no podem anar a buscar la verdor ubèrrima de les planes olotines, un dels seus temes predilectes, ni les calitges matinals o les postes de sol que deixen l'horitzó de color roig, aquí hi trobem l'arbre tort i la pagesa encaputxada i la vaca pasturant i l'arrel que agafa formes capricioses, és a dir, tots els elements

Concerts i desconcerts

El Festival de Músiques Religioses de Girona va alterar el baix continu de la quotidianitat musical a la ciutat. En matèria de festivals, diria que Girona s'emmiralla en Torroella de Montgrí, d'una manera força similar a com ho feia, segons el mite, Salieri en Mozart. Amb vint edicions a l'esquena, un públic consolidat i un fèrtil equilibri entre reclam turístic i acceptació autòctona, el Festival de Músiques de Torroella de Montgrí es veu des del Gironès ferm i incorruptible com una fuga de Bach. Més modèlic que no pas el del Castell de Peralada, que és de major volada però menor arrelament popular. També voldríem ser tan exquisits com els schubertians de Vilabertran, però potser ens assemblem més als canvis de *tempo* amb què discorre el Festival Internacional de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols, que quan agafa embranzida és capaç d'endegar edicions notables com la d'enguany, combinades amb algun any de rogall durant les seves trenta-vuit edicions.

Una flor no fa estiu, ni aquesta eclosió estiuenca el verger d'Euterpe. Tot melòman gironí ha de conviure en una incòmoda bimodalitat: major de juny a setembre, menor la resta de l'any. També molts altres àmbits del fet musical, des de l'educació a les infraestructures, són enduts a mercè d'un *rubato* que accelera o alenteix el ritme segons el fervor dels polítics o gestors, que interpreten un repertori on sovintegen *improptus*, fantasies i improvisacions. Al Conservatori de Girona li costa de trobar el seu lloc —tant físic com institucional—, un auditori de llei trigarà a arribar, els grups i els intèrprets van fent la viu-viu i, d'altra banda, les reformes que en el terreny de l'educació musical està introduint progressivament la LOGSE van despentinant uns pentagrames que duïen la mateixa laca des de feia molts anys. En aquest contrapunt difícil, l'entrada d'un nou tema com ha estat el Festival de Músiques Religioses havia de produir necessàriament alguna dissonància, tal com ha fet notar el sector crític. Recordem, tanmateix, que en la història de la música les dissonàncies han suscitat debats molt productius. I seria trist que el Festival s'afegís a la llista d'iniciatives musicals gironines que s'han estrocat en una cadència suspensiva abans de convertir-se en tradició.

Josep Pujol i Coll

formals representatius de la seva personalitat plàstica».

Aquesta exposició ha estat produïda per la demarcació de Girona del Col·legi d'Arquitectes, amb la col·laboració de la Diputació de Girona i el Museu Comarcal de la Garrotxa, i ha estat concebuda com a cloenda del cicle dedicat al dibuix a l'espai La Cova de la Pia Almoina, seu del Col·legi d'Arquitectes a Girona.

Rosa Maria Gil Tort

Joaquim Vayreda: Sense títol (Sancho Panza). Sense datar. Llapis/paper. 25x17,3 cm. Col·lecció particular. Olot.

Una setmana de músiques

Un cop han emmudit les veus, les cordes, les flautes i els tambors de tota mena, ara que l'escala de la Catedral ha tornat a la seva funció habitual de fons per a les fotos dels turistes, potser es poden percebre més clarament quins són els ecos que han quedat impregnats en la pedra emmalaltida pel temps. Potser es pot valorar millor com s'incorporarà la primera edició del Festival de Músiques Religioses

